Sällskapet
San Micheles Vänner

”BEVARA DIN FÖRUNDRAN”

Konstnären Lennart Iverus ställer ut i Stockholm

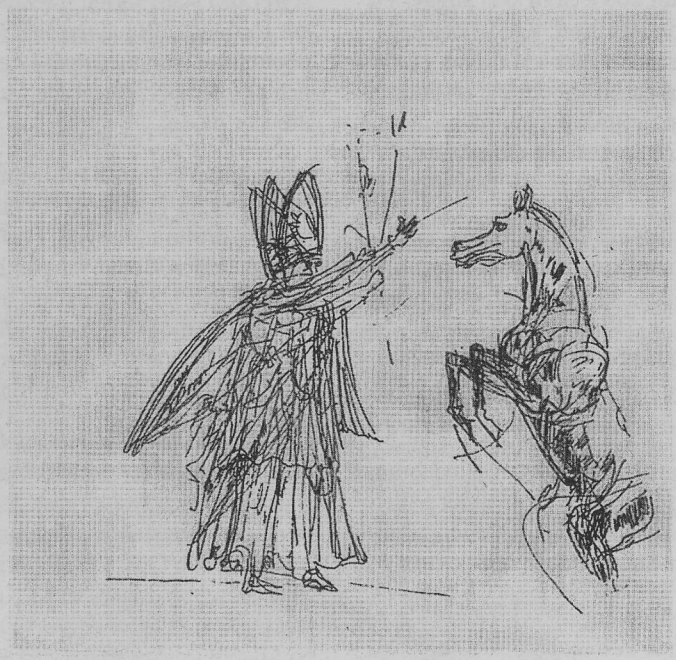

Lennart Iverus. Besvärjelse. Tusch.

Medlemsblad 10 februari 2003

Ledaren

Nu kan meddelas att den ledigförklarade intendenttjänsten till San Michele lockat 200 sökande. Vänföreningens styrelse har vid de senaste medlemsmötena redogjort för det tidigarelagda intendentskiftet. I sammanfattning är läget följande. Ann-Marie Kjellanders ursprungliga förordnande gällde tiden fram till oktober 2004. Stiftelsen förkortade det till juli 2003. Som skäl angavs ett subordinationsbrott. Kjellander hade utan styrelsens hörande till det privata Bernadottearkivet överfört ett antal brev från drottning Victoria till Axel Munthe. Breven hade därigenom gjorts oåtkomliga för forskningen.

Intendenten erbjöds en årslön och goda vitsord som kompensation. Detta förkastades av Kjellander som fört frågan om ett högre avgångsvederlag till Stockholms tingsrätt. Målet förväntas komma upp under våren.

Orsaken till tvisten ligger alltså inom SM–museets arkivdel. När det gäller skötseln av anläggningen som sådan vidhåller Stiftelsen sin uppskattning.

Vi har i Medlemsbladet följt och återkommande kunnat lämna exempel på intendentparets framgångsrika skötsel av den krävande anläggningen. Kjellander har i varje nummer förfogat över en helsida för egen information.

Olika framgångar har redovisats. San Micheles trädgård har bl a utnämnts till en av Italiens tio vackraste. Intendenten har fått motta pris, Impegno per l´Isola, för sitt engagemang för Capri. Inför avgången har Anacapris borgmästare sänt Kjellander ett uppskattande brev som hon utverkat hans tillstånd att publicera. I brevet framhåller han de goda relationer på alla nivåer som nu råder mellan San Michele, kommunstyret och stadsborna. Intendentparet har förtjänstfullt hävdat San Micheles popularitet som turistmål i det ökande och alltmera kvalificerade turistutbudet på ön.

Riksarkivet kommer i fortsättningen, forskarna till glädje, att förvalta de famösa drottningbreven. Författaren och forskaren Bengt Jangfeldt utkommer till hösten med sin över 700 sidor stora biografi över Axel Munthe. Brevunderlaget, mer än 2000 brev, innefattar även Victoriabreven.

Sist kan nämnas att årets stipendier - resebidrag och en månads vistelse på San Michele – lyckliggjort följande personer. Konstnärer: Helmtrud Nyström och Gösta Wallmark. Tonsättare/musiker: Amus Kerstin Andersson och Bengt Olof Engström. Skriftställare/författare: Christina Björk, Gottfried Grafström delat med Eva Moberg samt Ulf Peter Hallberg. Forskare: Per Bjurström, Bengt Börjeson delat med Kerstin Vinterhed Börjeson.

Styrelsen

En solväktare minns 1960-talets San Michele

av professor Ludwik Liszka

Under 60-talet vistades jag tillsammans med min hustru Maj-Britt, under flera perioder vid den Svenska Solstationen i Anacapri. Jag arbetade där med solövervakning (Stationen ingick i en internationell stationskedja, som dygnet runt skulle hålla solen under uppsikt), samt hjälpte Professor Yngve Öhman, som förestod Stationen i några vetenskapliga projekt. Redan vid vårt första besök i Anacapri blev vi introducerade hos Josef Oliv på San Michele och sedan dess var vi frekventa gäster därstädes.

Det var mycket täta kontakter mellan San Michele och Solstationen. Vi som arbetade på Solstationen blev alltid inbjudna till alla tillställningar på San Michele. Och de var många konserter, författaraftnar m m, för att inte tala om regelbundna kaffekalas i Foresterian, där en stående programpunkt var att Josef Oliv läste ett avsnitt ur det senaste brevet från gamla Kungen, Gustav VI Adolf, som var San Michele Stiftelsens beskyddare. Under våra år på Capri var det flera svenska konstnärer som vistades på San Michele.

Många av San Micheles gäster besökte oss ofta på Solstationen. Jag minns särskilt Karl-Birger Blomdahl, som under vintern och våren 1963 arbetade på San Michele med sin opera Herr von Hanken. Han var känd för sina naturvetenskapliga intressen och besökte oss ofta på Solstationen.

Det var mycket goda relationer mellan Solstationen och San Michele. Jag vågar påstå att Josef Oliv kände ett ansvar för oss unga på Solstationen, särskilt när inte Yngve Öhman själv var där nere. Josef var en självskriven gäst på Solstationen vid alla tänkbara tillfällen.

Jag hittade ett gammalt foto från februari 1966 där vi firar vår son Jans ettårs-dag. De på bilden närvarande är (från höger) Asta Mazzarella, en danska som under många årtionden drev ett pensionat i grannskapet av Solstationen, Mårten Melin, en av observatörerna vid Solstationen, Josef Oliv, min hustru Maj-Britt, samt vår son (numera professor i anestesiologi vid University of Arizona) som sitter i Josef Olivs sekreterares famn. Bilden avspeglar väl den familjära stämningen som var typisk för Josef Oliv. Vi tänker alltid med största värme på våra kontakter med Josef Oliv och San Michele.

Foto Ludwik Liszka

”Bevara din förundran… ”

- Sadla din häst
innan hoppet har spillt sitt vin.
Men håll kvar din dolk,
ditt hölje och din spegel,
behåll dem tills en gryning når dig
då från branta stränder
maktens slott med torn och tinnar
störtar i havet
och solen fåfängt kastar ut
sin vita räddningslina.

Karl Vennberg 1952

Vår medlem, konstnären, San Michele-stipendiaten m m, Lennart Iverus, har under hösten begått två uppmärksammade utställningar, en i Gamla Stan, Stockholm, om hästar, och en på Lidingö om livet, årets tider, kosmos. I den informativa boken, 90 Grafiker, (Föreningen för grafisk konst 1974) är Iverus en bildskön ung man med viljestark haka och en iakttagande blick som förlorar sig i något avlägset. Framtiden väntar. De två utställningarna sammanfattar i teckningar och målningar både bildningsgången och det konstnärliga utfallet.

Iverus är hästkarl sen barnsben. Muskelgemenskapen med hästen har varit en outsinlig inspirationskälla. I myten är hästen både en livs- och en dödssymbol. I gamla Rom offrades den svarta oktoberhästen för att döda döden. Den vita kosmiska hästen var den livgivande solen.

Iverus tog tidiga intryck från Italien, bildkonstens synnerliga guldgruva. Här fanns allt. Tidsbundenheten kunde följas i skolastikernas många ismer. Inom realismen, exempelvis, visste den vardagsnära naturen bäst. Impressionisterna intresserade sig för nuets pulserande liv, det flyktiga ögonblickets färg och ljus. Symbolisterna sökte frilägga den inre verkligheten under medvetandets tröskel. Expressionisterna lämnade reglerna bakom sig och gav konstnären full frihet att uttrycka känslor, tankar, värderingar, även de mest extrema.

Ett år i Rom, 1961-62 som italienska statens stipendiat, gav Iverus fri tillgång till inte bara ett konstens marknadstorg utan även ett folklivets. Gatans folknöjen i domernas skugga; teater, musik, dans, gyckel, räknade anor från Commedia dell´ Artes dagar. De var ursprungligen en reaktion mot det förutsägbara och hårt styrda konventionella lustspelet. Ledaren satte skådespelarna på spåret, sen fick de improvisera själva. Iverus kunde vidare berika sig ur den italienska barockens formförråd, där särskilt arkitekturen gav avgörande impulser. De stora arkitekternas visioner av tyngd och rörelse, djup och rymd, gärna i upprörd växling, återkommer ofta hos Iverus.

Under Romtiden uppmanade vänner honom att besöka Capri. Han tvekade länge, trodde inte det skulle vara värt besväret. När han till sist stod i entrén till Villa San Michele välkomnades han oväntat av en man i skrynkligt vitt, mefistoskägg, mörka ögonglas och skuggande hatt. ”Välkommen till San Michele, min herre”, sa han. ”Jag är doktor Axel Munthe”. Munthe dog 1949. Men ett tyskt filmteam gjorde just då en inspelning om hans liv. Iverus tog det som ett gott omen. Han blev en återkommande gäst i fortsättningen.

Men redan det första mötet gav ett förblivande tillskott genom samröret med de solforskare Ludwik Liszka berättar

om på sidan 2. Kosmos, betraktat genom solforskarnas instrument, var överväldigande. Här föddes ett av Iverus favoritmotiv, klotet som optisk synvilla. I en given belysning var det en lysande planet i världsrymden. En liten ändring i optiken förvandlade samma klot till en utifrån belyst ingång till en mörk tunnel. Sepian "Atmosfäriska störningar" på Lidingöutställningen har den bakgrunden. De optiska lagarna manipuleras även i oljorna på samma utställning. I "Dambastun" åstadkommer ångmolnen ett slags dubbelexponeringar av figurantskornas sinnliga livsglädje, deras masker och posernas demaskering. Dubbelspelet i en annan olja, "Käbblande harlekiner" är en nostalgi från Commedia dell´ Arte. Den naive pajasen är samtidigt en beräknande bedragare.

Gentemot den italienska konstens sakrala klangfärger, hämtade från trons rike, upprätthåller Iverus sin förvåning. Det yttre rollspelet tolkar han på eget vis. Biskopen kan vara cirkusdirektör.

Iverus bilder över tillvarons farligheter har två växelformer. I naturens egna konvulsioner är det de blinda naturkrafternas våldsamma utspel som fascinerar: i malströmmar, vulkanutbrott. I de av människan själv framkallade är den subversiva driften till självförintelse ledmotivet: man är mans fiende, katedraler sprängs till grus och aska.

Den polske poeten Adam Zagajewski ställer frågan: "Hur skall man leva efter så många världsundergångar?" Hans svar är uppgivet tillbakablickande. Lennart Iverus lämnar inga svar. Men inför Apokalypsen håller han sin springare sadlad, beredd för snabb avfärd. Så länge det finns liv öppnar sig både nya möjligheter och nya skönhetssyner. Uppgivelse kan det aldrig bli tal om.

GG

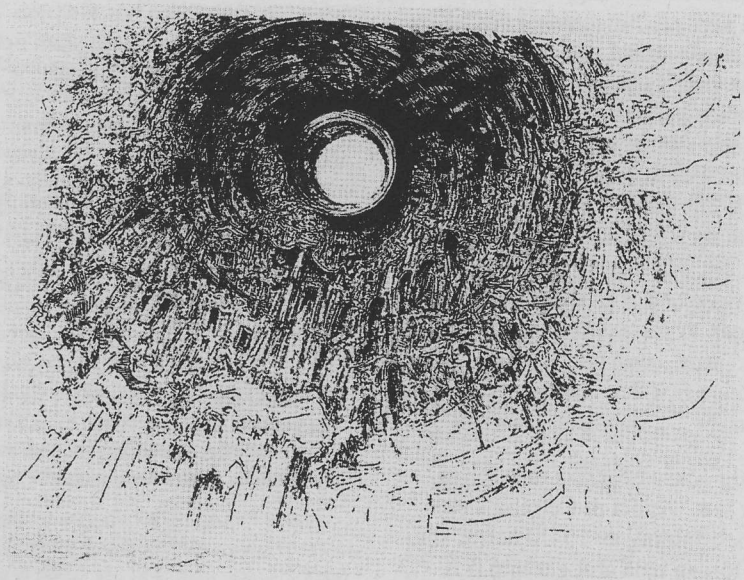

Lennart Iverus. Sjuk Stad. Tusch.

Då viskar stenarna

av konstnär Per Anders Palmqvist

"... då viskar stenarna" en utställning med bilder från Cetrella. Ja, så skulle titeln på den utställning jag nu jobbar med kunna vara. Den skall först visas på Capri sommaren 2003.

Någon som läser detta undrar naturligtvis genast, vad är Cetrella? Cetrella är ett gammalt numera öde kloster. De äldsta delarna är från 1300-talet, i alla fall de äldsta synliga delarna, eftersom det enligt uppgift är byggt på ett grekiskt tempel. Cetrella ligger uppe på Monte Solaro, på stupkanten ca 500 m.ö.h.

Någon kan ju också undra varför jag ägnar flera år åt att försöka göra en utställning om Cetrella. Vad är det som fängslar, attraherar, griper, inspirerar?

När man talar om ting, brukar man ibland säga att "tinget visar sig". Kan det vara på samma sätt med Cetrella. Jag har varit däruppe många gånger under många år och funderat över hur jag skulle kunna "göra något" av Cetrella. För lite mer än två år sedan började allt falla på plats, som pusselbitar. Cetrella "visade sig". Så känns det. För mig är varje besök där en upplevelse. Att sitta där, i kyrkan eller på någon av terrasserna, och få se och känna ljuset, tystnaden. Jag skulle önska att många fick den chansen och tog vara på den. Ja "... då viskar stenarna".

Låt mig också beskriva mitt första besök hos "Amici di Cetrella", en sammanslutning av 15-20 herrar som varje lördag hela året går upp och jobbar helt ideellt med att vårda Cetrella och naturen och att renovera Compton Mackenzies gamla hus. Det skall sedan användas till små utställningar och som bibliotek med litteratur om flora och fauna på Capri. Varje sådan arbetskväll avslutas med en gemensam måltid, förresten i det gamla svenska solobservatoriets lokal. När jag första gången var med och efter maten tackade sa jag också:

– Det är en sak jag inte förstår. Vad är det som driver er att varje lördag hela året lämna era familjer, gå hit upp, jobba ofta tungt, helt ideellt?

Efter en stund reste sig en man och sa:

– Du frågar vad som driver oss. Jag tror att det är samma sak som driver dig. Kärleken, kärleken till Cetrella och naturen häruppe. Vi har som barn fått vara här, våra barn har fått vara här, deras barn och barnbarn skall också få vara här. Därför gör vi detta.

Efter en kort paus klappade han mig på axeln och fortsatte:

- Sedan vet du att varje lördag du är på Capri äter du middag här hos oss.

Det har jag inte gjort. Men vilken underbar inbjudan! Och vilka människor!

Ja, vad är det som driver oss? Är det "tinget som visar sig" eller "...då viskar stenarna" eller kärleken, kanske är det alla tre. Kanske är det samma sak?

Cetrella kan förskönas i Rainer Maria Rilkes anda

”Uppe på Monte Solaro-massivet strax öster om toppen, sträcker sig den lilla Cetrelladalen i nord-sydlig riktning. Den är i stånd att frammana en stark rumskänsla, som ytterligare förstärks av en praktfull grupp svarttallar, som växer på den lägst belägna delen och som bildar avslutningen i norr. Det sägs att idén till denna plantering från Norman Douglas som själv var skotskättad skogsägarson från Vorarlberg i Österrike. Han ville därmed fullända rumskänslan.

1907 beskrev skalden Rilke i sin dikt ”Solnedgång (Capri)” den lilla dalen som en ”varm arena” ovanför vilken efter solnedgången hela världsrymden öppnar sig ända upp till stjärnorna. Det är fascinerande att konstatera att denna Capris naturliga amfiteater överensstämmer, när det gäller mått och proportioner, med läktaren i Colosseum - en av världens mest berömda arenor.

...Cetrelladalen nedanför eremitkapellet Santa Maria kunde förskönas och skyddas i Rainer Maria Rilkes eller Compton Mackenzies namn.” Detta säger en av medlemmarna i Amici di Cetrella, förre intendenten Levente A. S. Erdeös i sin bok ”Människor i azurblått landskap”, 2000

Är alltid lidande förutsättningen för stort skapande?

Den erfarne och beläste psykiatrikern Lennart Moberg ställer den retoriska frågan i en tänkvärd essä om Axel Munthe (Doktor Munthes deprimerande dilemma. Läkartidningen nr 51/52, 2002)

Utifrån genetiska släktdrag och det psykosociala arvet från uppväxtåren granskar han Munthes ”livsmanuskript”. Bakom de diktatoriska utspelen döljer sig hypokondrier och depressioner; känslor av tomhet och meningslöshet. Till terapierna räknar Munthe alkoholen, pennan och musiken. I de bokslut Munthe gör över sitt liv är det, de exempellösa framgångarna till trots, inte mycket som håller måttet.

I föräldrahemmet ställde en straffande Gud, synd, skuld, villkoren för den läspande, närsynte och hämmade pojken. Hans fantasifulla hyss togs som bevis för en straffbart syndig natur. På avgörande punkter fyllde han inte sina föräldrars krav och han saknade kärlek.

Känslan att inte räcka till gjorde senare viktiga beslut konfliktfyllda; självföraktet låg alltid nära. Sin berömda doktorsdisputation i Paris beskriver han som svag i alla avseenden, halvfärdig, oklar. Som patientläkare är han medveten om sina bristfälliga medicinska kunskaper. Men han säger sarkastiskt att läkaryrket har människors okunnighet och vidskepelse som sin solida grund.

Som barn hade Munthe lärt sig att om man inte kan tillvinna sig kärlek genom flit och lydnad kan man göra det genom att förverkliga stora mål. Ett sådant mål blev San Michele – ett grekiskt tempel. Moberg gör en intressant parallell med Hjalmar Gullberg, en annan fantasins martyr som kränktes och förnekades som barn. Ur Gullbergs upplevelse av ruinerna efter det grekiska Poseidontemplet vid Kap Sunion destilleras den lysande och oförglömliga dikten Vid Kap Sunion. (1932) Den sista strofen avslöjar hans stora mål:

> Måtte det verk du i mänskors vimmel
> skapar från morgon- till aftonglöd,
> stå som en lyra mot tidens himmel,
> sedan du själv och din gud är död!

Munthe kunde ha sagt detsamma. Båda förverkligade stora mål. Men det pris de betalade blev högt.

GG

Inträngande och nödvändig ....

(Levente A. S. Erdeös. Människor i azurblått landskap. Carlsson 2002.)
av professor John Sjöström. Kommer samtidigt i Arkitektur nr 1 - 03

Få böcker berättar om arkitektur på ett mera inträngande sätt. Vanligtvis presenterar arkitekturböcker byggnader utan inbördes sammanhang. Arkitekten Erdeös vet bättre. På första uppslaget möter man en karta över ön, absurd redan den. Ön reser sig brant ur havet till nära 600 m höjd. Villa San Michele hänger över det stup där vägen söker sig upp till Anacapri på nära 300 m höjd. Som fågelbon klänger sig exklusiva villor till stupen runt ön. Valet av tomt var avgörande för den upplevelse byggherrarna ville skapa. Husens utformning kom i andra hand. Ofta växte den fram ur långa diskussioner mellan byggherrarna och lokala byggmästare. Arkitekter förekom men deras råd följdes sällan. Byggnaderna blev både fast rotade i en lokal tradition med rötter i romartiden och bärare av arkitekturupplevelser långt utöver det vanliga.

Folk, miljöer och arkitektur på Capri är bokens undertitel. Den förmedlar en rad märkvärdiga bekantskaper. Den nästan blinde Axel Munthe bygger ur en anspråkslös husgrupp vid Anacapri till dagens vita komplex vars bländande ljus han till sist inte kunde fördra. Jacques d´Adelswärd-Fersen, portförbjuden i Paris bygger sin villa Lysis på ruinerna av en av Tiberius villor. Övergiven stod den länge med taklösa rum över källarens opiumhåla. Som mest apart framstår dock den eldröda, nästan helt otillgängliga Casa Malaparte, byggd på trettiotalet på en vass klippa i havet. Den enda uteplatsen är byggnadens takterrass som utan räcken stupar mot en omgivande oändlighet.

Allt tyckts möjligt på Capri. Tomter valdes mitt i tvärbranta stup. Ett påbörjat bygge övergavs vid det första skredet, ett annat sedan vägen dit slukat ägarens begränsade kapital. Men det fanns också realister som byggde anspråkslösa hus som följde den lokala traditionen, samma mer än tvåtusenåriga byggnadskonst som i våra dagar egyptiern Hassan Fathy sökt återuppliva. Erdeös redovisar dessa principer med omsorg och inlevelse. Han ser dess begränsningar men understryker också dess kvaliteter, framför allt dess enkelhet och dess goda klimategenskaper. På den helt vattenlösa ön är den stora regnvattencisternen byggnadens viktigaste element. Det är en märkvärdigt tidlös arkitektur.

På längre sikt ser Erdeös en plan för Capri som en nödvändighet. Drömmarnas tid är förbi. Nu gäller det att begränsa fortsatt exploatering för att kunna slå vakt om det unika landskapet. I detta arbete ser han landskapsarkitekternas kompetens som helt avgörande. De stora sammanhangen är ännu inte brutna. Förra seklets spännande arkitektoniska excesser är en byggnadskonst som trots sin aparta karaktär ändå står i samklang med den unika miljön. En bebyggelse i dagens skala skulle snabbt föröda ön.

Erdeös bok borde snarast översättas till italienska. Dess budskap måste nå fram till flera än till stiftelsen San Micheles svenska besökare och gäster.

Fjärilskrogen får celebert besök

av fjärilskrögare Dan Kumlin (text och bild)

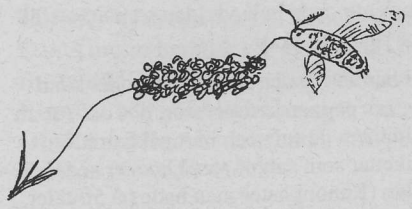

Efter en kall vår och försommar kom äntligen solen och värmen tillbaka. Värmen behövdes för att sätta fart på den krasse, snokört och malva jag hade sått i april. Ja, för att få fart på fjärilslivet överhuvudtaget. Fjärilar gillar ej kyla och blåst. Tung doft av nektar spred sig över hela San Michele och lockade till sig mycket amiraler, pärlemor, citronfjärilar och blåvingar.

Var kommer då dessa fjärilar ifrån?

Många vuxna fjärilar emigrerar till Capri från fastlandet, ända från Sicilien och Afrika, i jakt på mer mat i form av just nektar och gynnsammare levnadsförhållanden. Vissa år kan de, beroende på väder och vind, vara färre och ibland i tusental av främst Amiral, Vanessa atalanta. Men min favorit blev den stora dagsvärmaren Macroglossum stellatarum. Varje dag dök han upp. Ivrig och inte minsta skygg. Här var det mat som gällde. Jag kunde stå i timmar och beskåda hur han flög från blomma till blomma och ej missade en enda nektardroppe från sin favorit Buddleia Davidii – syrenbuddleja.

Dagsvärmaren är en duktig flygare och kan förflytta sig långa sträckor, till och med till Norden, om vi har extra varma somrar.

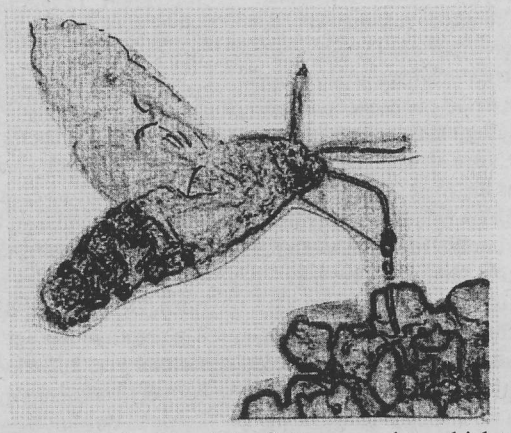

Hängande i luften över syrenbusken avnjuter Svärmaren de grekiska gudarnas särskilda Honungsdryck.

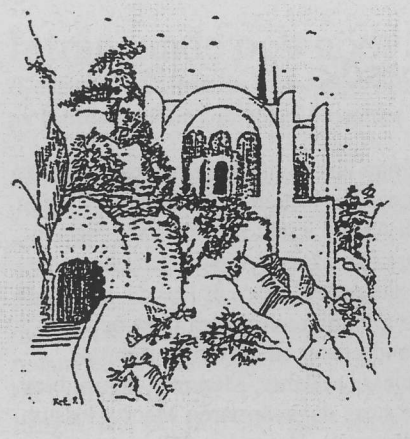

Kära San Michele vänner,
även det gångna året har inneburit en mängd spännande nyheter på San Michele. Det första stora arbetet som upptog mycket tid under våren var att iordningställa texter och bilder till de planscher som nu följer besökaren genom hela villan. Vi har prioriterat texter av Axel Munthe själv, (några av mina favoritstycken ur boken). Allt står på italienska och engelska, i lättläst storlek. Detta var en naturlig utveckling av informationen i gamla fotorummet som spelat ut sin tid och dessutom samtidigt ofta agerade som propp för besöksflödet eller om det var upptaget av en grupp hindrade varje annan besökare från att få någon information om Axel Munthe eller villan. Nu får man informationen portionsvis och inga proppar uppstår. Succén mäts av att guiderna nu klagar på att turisterna vill gå långsammare igenom villan än tidigare. (Bra att vara där längre när nu biljetten kostar lite mer). Samtidigt har vi genom att flytta köket från utgången till fd fotorummet där vi också funnit spår efter ett tidigare beläget kök fått en mycket mer köpstimulerande utgångsdisk. Och det har gett avsättning i försäljningen skall ni veta. Varje månad, mycket tacksamt att registrera för det är ju viktigt att få konkreta bevis på att man satsat rätt när man gör en nydaning i något så ömtåligt som ett Casa della Memoria vilket man kallar författarhus i Italien.

Det nya bokskåpet i museet med våra olika upplagor av Axel Munthes Boken om San Michele monterades i våras. Genom penninggåvor från Agneta Nilsson, Eva Bonnier och Margareta Elfgren har detta tillkommit. Francalma Nieddu, designer från Sorrento, med hela världen som arbetsfält, har ritat vårt skåp.

Vi har haft Helen Skinner, mycket känd svensk papperskonservator, hos oss för att eliminera de fula och hårt påklistrade etiketter som satt på vissa böcker sedan 50-talet. (Kanonklister man hade på 50-talet, skall ni veta!) Till dynamiken på San Michele hör att det dyker upp nya böcker, som i våras kom en turist till Capri bara för att ta med till Axel Munthes hus den nya utgåva på hans hemspråk som kommit ut. Sådant händer titt som tätt.

Annat nytt och roligt är att samtliga fåglar i Olivetum nu är träsnidade. De små fåglarna är så skickligt gjorda (Jan Jägsell heter träkonstnären) att vi känt oss föranledda att sätta ut en skylt med att alla fåglar är av trä, annars tror folk inte det. Dom är helt enkelt så otroligt perfekta och levandelika.

För övrigt har vi skänkt nio klyftiga soptänger till kommunens renhållningsarbetare. De var så populära att soptängerna delvis har försvunnit. Tängerna är perfekta redskap för att få tag i skräp som ligger mellan buskar och stenar.

Vi har haft elva mycket lyckade konserter, strålande artister, tacksam publik, fin press.

Om det är någon som hört ord som om att det vore bråk på eller med San Michele vill jag bara meddela att det är helt fel. Vi har verkat i frid och fröjd och med total sympati omkring oss på San Michele och Capri. Hela tiden. Det som har skett och som drivit upp hagelstormar har ägt rum i Stockholm, stormar vars konsekvenser nått Capri och kommer att kännas av länge. Fast Stockholm ligger så otroligt långt från San Michele.

Ann-Marie Hjelander

Välkomna till vännernas sammankomster våren 2003

ONSDAGEN DEN 5 MARS

Café X, Nybrogatan 28. Klockan 18.00
Dan Kumlin berättar om fjärilarnas trädgård San Michele.
Buffé inkl. bordsvatten. Tag själv med vin till maten om så önskas.
Kostnad 150:- Betalningen sker vid ankomsten.
Obs! Anmälan om deltagande ska ske **snarast möjligt** till Gudrun Dahlberg
Telefon 08 – 650 41 51

MÅNDAGEN DEN 28 APRIL

ÅRSMÖTE.
Etnografiska museet, Djurgårdsbrunnsvägen 34. Klockan 18.00
På Etnografiska museet pågår just då en mycket intressant utställning kallad **"Med världen i kappsäck".** Mellan klockan 18.00-19.00 kommer vi att få en guidad tur genom utställningen. Därefter sker sedvanliga årsmötesförhandlingar.

Buffé inkl. bordsvatten. Likadant här – ta med vin om du så önskar.
Kostnad 150:-. Betalning sker vid ankomsten.
Obs! Anmälan sker **senast en vecka** före mötet till Gudrun Dahlberg,
Telefon 08 – 650 41 51.

4052129

Gullberg på Italienska Kulturinstitutet
Fredagen den 12 juli 2002 framförde den ideella föreningen Discantus på San Micheles uteterrass konserten "Arrivò come il vento – Romanze d´amore, con i testi del poeta svedese Hjalmar Gullberg, e arie d´amore" (Han kom som en vind – Hjalmar Gullbergs kärleksdikt i ton, samt operaarior om kärlek). Den mycket uppskattade konserten ges nu i repris på Italienska Kulturinstitutet den 14 april klockan 19.00 med Conny Antonov, piano, Thomas Jönsson, baryton, Elisabeth Jansson, mezzosopran samt Lennart Moberg, tonsättare, Gullberg- och Muntheforskare.

Vännerna kan till ett reducerat pris av 100 kronor förboka på hemsidan (www.discantus.nu) Ev. överblivna biljetter säljs vid entrén.

TIPS!

Kommer ni för sent till Napoli på kvällen och inte hinner med båten över till Capri. Då kan ni få Bed & Breakfast, 5 minuter från Museo Nazionale. 30 Euro per person i dubbelrum med TV (endast för 2 personer). **Förmedlas per telefon 070-3266604.** (förmedlingsavgift 50:-)

B Föreningspost

SVERIGE Föreningsbrev

2003 02 18

Agneta Nordgren
Rimbogatan 8
114 32 Stockholm

SÄLLSKAPETS STYRELSE FRAM TILL ÅRSMÖTET ÅR 2003-01-14

Barbro Löfgren	ordförande	08 - 661 45 82
Gideon Gerhardsson	vice ordförande	08 - 84 18 85 (även fax)
Gun Andréasson	t f skattmästare	08 - 779 32 90
Gudrun Dahlberg	sekreterare	08 - 650 41 51 40521 29
Yvonne Frykberg	klubbmästare	08 - 660 22 93
Ingvar Holm		0414 - 240 00
Göran Zachrison		08 - 30 23 12
Wivi-Anne Nilsson	suppleant	08 - 662 31 33

Sällskapets adress: c /o Gudrun Dahlberg
Arbetargatan 23B
112 45 Stockholm
postgiro: 25 96 90 – 6

Har du själv något trevligt minne från San Michele eller något annat att berätta som kan intressera våra medlemmar – hör av dig.

Ansvarig utgivare: Barbro Löfgren
Redaktör: Gideon Gerhardsson

ANNA MARIA
AMW@CAPRIPRESS.COM
AM